

Ових дана, признајем, пролазим кроз неку врсту катарзе и „денацификације“. Толико су ме дуго аналитичари и невладине организације „друге Србије“ убеђивали да живим у геноцидном друштву, да ми је народ којем припадам нацистички, да је започео све ратове, починио највеће и најмонструозније злочине... да просто никако нисам могао себи да дођем када сам прочитао чињенице из извештаја Савета Европе. Наиме, чујем да је и свет потврдио нашу српску, измишљену, „завереничку“ причу о албанској мафији, о Хашиму „Змији“ Тачију, монструозним злочинима и вађењу органа живим Србима, све у сарадњи са албанским властима, и на простору Републике Албаније („северу“ Албаније).

Толико сам се запрепастио да сам три пута прелиставао извештај мислећи да је Дик Марти ипак окривио Србе за вађење органа својим сународницима. Но, ништа од тога, мада смо на такве конструкције навикли. На крају помислим да овај новооткривени злочин (за светску популацију, ми о томе већ довољно знамо) представља најморбиднији и најстрашнији злочин који се догодио у ратним деведесетим. Међутим, фрапантна је чињеница да се лакеји другосрбијанског мејнстрима не оглашавају овим поводом. Сем најаве да ће млади из Приштине у оквиру програма НВО „Иницијатива за људска права“ посетити Београд [\[1\]](#), није се чуло ништа значајно.

Но, запитајмо се – зашто овај скандал о трговини органима нису искористили како би донели суд о албанском народу? Треба ли можда Албанцима „денацификација“? Дакле, Србија је злочиначка држава, а Косово у којем највећу моћ и извршну власт има брутални касарин и мафијаш је оаза демократије?

Право чудо, ако се има у виду да су само пар дана раније сви одреда бурно реаговали на најаву Вука Јеремића да Србија неће послати свог представника на доделу Нобелове награде. Још чудније, нарочито ако се има у виду да када се год појави било каква индиција о евентуалним злочинима Срба, дотичне организације и аналитичари реагују правовремено, одсечно и енергично. Свака таква ситуација се искористи како би се још једном скренула пажња да је за све крив Слободан Милошевић и „злочиначки српски народ“ и његов „великосрпски национализам.“

У мирним временима, додуше, довољно је да оптуже Војислава Коштуницу за „паљење амбасада“. Заиста, медијско спиновање у Србији достиже неслућене размере. Види се да је неко темељно проучавао Гебелсове методе рада. Но, добро. Немојмо замерити лакејима „српског прочишћења“, „истинским патриотима који свом народу говоре истину“, „људима који поштују људска права изнад свега“ на њиховом минулом раду. Шта је то пар шамара српском избеглици који протестује јер не зна судбину несталих чланова породице зарад заштите свете истине да су само Срби чинили злочине? Оппростимо им и отворено иступање против сопствене државе и народа и позиве Међународном суду у Хагу да „преиспита одлуку о учешћу Србије у геноциду у БиХ“. Тај случај је показао сво њихово лицемерје. Сад им је и суд, и међународна правда крива, ако за буквално све не осуди Србе и само Србе.

Опростимо неким од њих присуство на проглашењу независности Космета.

Но, запитајмо се – зашто овај скандал о трговини органима нису искористили како би донели суд о албанском народу? Треба ли можда Албанцима „денацификација“? Дакле, Србија је злочиначка држава, а Косово у којем највећу моћ и извршну власт има брутални касапин и мафијаш је оаза демократије?

Не раде они то ради заштите људских права. У питању је нешто друго. Један је разлог сигурно скопчан са деловањем већине западних влада, тог „слободарског и демократског“ покретача светских збивања. Американци и њихови савезници не верују извештају Дика Мартија и траже подробну проверу, но упркос томе шта јесте или није истина и озбиљним оптужбама на рачун Хашима Тачија, сарадња са њим ће бити настављена. Наравно, званично „не верују“. Незванично, све је већ одавно познато, али се систематски игнорише.

Дакле, Вашингтон је поново показао да се, као и свака западна држава, у модерној

политици води искључиво политичким интересима а да су „људска права“ само флоскула и изговор за евентуално кажњавање неподобних. Узгред буди речено, видели смо демократско поступање са Асанжом, оснивачем Викиликса. Сопственог дисидента хапсе, а туђег награђују Нобеловом наградом. Тако то иде.

Чињеница је да је већи део светске јавности шокиран албанским злочинима, док су њихове владе крајње равнодушне. Међутим, ретко ко се ипак усуђује да јавно каже како је Хашим Тачи потпуно невин (осим, наравно, самих Албанаца и Бернара Кушнера). Наравно, Кушнерова улога у монструозним злочинима и улога „лекара без граница“ тек треба да се расветли. И не сумњам да ће ускоро бити потпуно расветљена.

Међутим, фрапантна је чињеница да један део „друге Србије“ малтене жели да фалсификује истину, те тако се по интернет форумима могу наћи коментари који помињу „српске хладњаче и репресију и оправданост ратних бруталности Тачија“ јер побогу, трајао је рат, а јадни и понижени Албанци су „можда починили и нека недела у том свеопштем метежу“. Знам шта бих им одговорио, али то свакако не би било пристојно (али би било и те како примерено). Мада бих волео да исту логику примене на дешавања у Сребреници и око Сребренице. Могуће је да је у свеопштем метежу који је настао након страшних злочина над српским цивилима у околним селима Србима пао мрак на очи те су у свеопштем метежу починили које недела? Не иде, је ли? Не прија? Некако је бљутаво?

Јесте богами, заиста јесте, и ти и такви коментари, које се ипак ретко ко од другосрбијанских лакеја не усуђује да јавно каже, представљају доказ озбиљне патологије дела наших грађана. Њихов презир према сопственом народу прелази границе људскости и нормалности. Патологија је присутна, пошто ти људи, иако оправдавају злочине над Србима, и даље верују да се боре за „људска права“. Интересантно је да је један од ретких политичара у свету који за ове страшне злочине

оптужује и Србе, Чедомир Јовановић. Тако он каже да „је држава била дужна, да док је још постојала на Космету, заштити животе људи“. Даље каже да Србија за то није била способна, „а за то се такође одговара“ [2]. Упитао бих Чедомира Јовановића, уколико је заиста изговорио овако нешто, а мислим да јесте, иако је у питању потпуни апсурд, да ли је Србија „реаговала“ како би заштитила своје грађане? Та реакција је била полицијска а касније и војна. Не знам на какву другу реакцију мисли? Да подижемо тужбе док Србе паравојне терористичке формације киднапују и одводе на север Албаније? Но, Јовановић је у праву. Мада нисам знао да подржава ратну опцију.

Просто је невероватно са којом жестином део наше елите покушава да сачува спиновану лаж о јединој истини о одговорнима за злочине деведесетих, иако се и самој Европи у све већој мери та „истина“ преиспитује. Реакције овог типа су пример озбиљног губитка компаса. И док западне владе већином игноришу извештај Дика Мартија или покушавају да преко њега ћутке пређу, невладине организације у Србији не реагују. Ама баш ниједна. Људска права јесу угрожена, ратни злочин јесте монструозан, али су жртве очито погрешне националности. Некако се не уклапа у генералну слику о „злим Србима“ и „добрим Албанцима“.

Таман када сам помислио да је изостанак реакције дела елите и упадљиво ћутање сва срамота која ће нас задесити, на сајту Пешчаника налетим на интересантан текст под инспиративним и дегутантним називом: „На крај села жута кућа“, аутора Ивана Кузминовића, иначе Извршног директора „Хелсиншког одбора за људска права“, чија је председница Соња Бисерко.

Просто је невероватно са којом жестином део наше елите покушава да сачува спиновану лаж о јединој истини о одговорнима за злочине деведесетих, иако се и самој Европи у све већој мери та „истина“ преиспитује. Реакције овог типа су пример озбиљног губитка компаса.

Шта нам то поручује Иван Кузминовић, истакнути члан невладине организације коју предводи Соња Бисерко? Иван Кузминовић нас на самом почетку текста упозорава да му је његова баба „једном рекла да је понекад најпаветније ћутати о стварима о којима не треба говорити, али да је то уједно и најтежа врста самодисциплине.“ [3] Заиста мудро и поетски речено. Но, ипак, аутор правилно закључује да, иако се осећа „као мали Перица“ његов је задатак да народу огрезлом у „колективној хистерији“ након извештаја Дика Мартија појасни пар ствари и буде глас „здравог разума“, што, и без напомене о „колективној хистерији“ имплицира да су сви који верују у наводе Мартијевог извештаја

неразумни.

Након што сам прочитао две трећине Кузминовићевог текста који се углавном своди на релативизацију злочина и тезу да ми као народ немамо право да говоримо о туђим злочинима пошто смо ми највећи злочинци, дођох до суштине текста и ауторовог става о трговини органима киднапованих Срба: „Међутим, идеја да је дошло до систематске крађе органа тих несретних људи, просто је тешко изводива... Једноставно, трансплантација органа је један високо софистициран процес, који захтева посебно стерилне услове, стручне лекаре итд. Писање једног, некада озбиљног, београдског недељника показује да су неке ствари прилично измишљене. Наиме, у тексту се тврди да су грађани српске националности извођени из кућа у којима су били заточени, затим су убијани (!), а онда одвођени у операциону салу зарад трансплантације органа. Опростите, али овај описани редослед догађаја делује као чиста фикција.“ [\[4\]](#)

Дакле, аутор пласира тезу да је Мартијев извештај нетачан, и углавном је заснива на сопственом осећају да је реч о „чистој фикцији“. Не сумњам да је ова теза заправо израз „осећаја“ самог Кузминовића. Међутим, интересантно је да се у остатку текста бави другим догађајима, уместо да се бави доказивањем своје тезе и одбацивањем оптужби на рачун Албанаца из извештаја. Уместо тога, бавио се српским злочинима. Можда то наводи на закључак да није имао аргумената? Или да му „осећај“ није допуштао да прихвати Мартијеве тврдње?

Додуше, изрекао је један аргумент. Аргумент је да није пригодно причати о вађењу органа, пошто, уколико су којим случајем у питању тачне информације, то представља мучење породица жртава. Ма немојте. Мучење породица жртава је константна релативизација судбина њихових најмилијих. Уосталом, невероватно је да човек који ради за Хелсиншки одбор за људска права прича о „мучењу породица“ и предлаже избегавање јавног разговора о злочинима у медијима, када знамо да управо та

невладина организација већ десет година не престаје да прича о „монструозности српских злочина“. Са друге стране, у закључку наставља са исконструисаним аргументом против спомињања извештаја у српским медијима. Наиме, „...али бих подсетио да је Сребреница доказан и документован покољ, док су "жута кућа" и пресађивање органа и даље на нивоу спекулација, а да РТС, Влада Србије и људи попут генерала Делића нису достојни да било шта доказују на ову тему.“ [\[5\]](#)

Тако лакеји „друге Србије“ не чекају своје господаре, они још јаче, брже, истрајније и преданије изражавају и бране њихове ставове и погледе на свет и Србе. Уколико Американци затраже доказе за тврдње у извештају, „наши“ лакеји ће извештај аутоматски прогласити лажним.

Интересантно је да се читав текст малтене не бави застрашујућим наводима извештаја, већ се чињенице из извештаја или негирају или се према њима изражава озбиљна сумња, а и уколико ичега има Срби нису достојни да говоре о овој теми. Овај класичан пример спиновања заправо није само показатељ намерног извртања истине, већ и патолошке убеђености дела наших грађана у лажи које су одавно прихватили како би смирили сопствени осећај кривице. Нећете ми замерити, ако се, као и Кузминовић, позабавим мало психологијом. И то колективним дијагнозама. Пошто је Кузминовић непобитно утврдио да је у Србији на делу „колективна хистерија“ и „масовно лудило“, могао бих и ја да покушам да утврдим дијагнозу оних који тако нешто тврде. Видите, у психологији је познато да често у породицама у којима је очинска фигура изражено агресивна и насилна син прихвата разорно и агресивно понашање оца, као и његове погледе на свет, и брани их са много више убеђења него сам отац, како би се одбранио од психолошке тортуре коју отац врши и оправдао је. Тиме психички олакшава себи. Нешто налик оним људима који су пропустили зато што им је сметао туђи дим цигарете. Наравно, друга психолошка дијагноза еволуирала је из гореспоменуте, и позната је под називом „стокхолмски синдром“, о чему већ довољно знате. Суштина јесте да је након периода изражене психичке тортуре и понижења психички најлакше прихватити понашање агресора као нешто нормално и окривити себе за ситуацију у којој сте се нашли. Тако постоје људи који су потпуно прихватили чувену опаску из „Балканског шпијуна“: „Ђура ће ти опростити што те је тукао!“. Таква врста патологије свакако није здрава. Далеко од тога да је специфична само за српски народ. Она је специфична за сваки народ коме се намеће колективна одговорност. Јевреји су добар пример.

Тако лакеји „друге Србије“ не чекају своје господаре, они још јаче, брже, истрајније и преданије изражавају и бране њихове ставове и погледе на свет и Србе. Уколико Американци затраже доказе за тврдње у извештају, „наши“ лакеји ће извештај аутоматски прогласити лажним. Тада исти они који се годинама подсмевају теоријама

завере, конструишу сопствене. Тако је, вероватно, и Дик Марти на платном списку Београда, што се може чути од неких званичника Приштине.

Било како било, у питању је срамна релативизација злочина. Рат на Косову сада поприма потпуно другу димензију.

За то време, новопазарски муфтија Муамер Зукорлић, упркос извештајима о застрашујућим дешавањима на Косову истиче да „је неупоредиво већа шанса да оваквим понашањем власти Санџак постане ново Косово“ и да је све исто као што је „Милошевић радио на Косову“. Упитао бих муфтију, да ако је све исто, и уколико је тзв. „Санџак“ у опасности да постане „ново Косово“, а српска власт личи на ону из времена Милошевића, да ми разјасни дилему. Нека ми цењени муфтија одговори на питање, ко у том случају подсећа на Хашима Тачија?

---

[1] <http://www.nspm.rs/hronika/mladi-iz-pristine-u-poseti-beogradu.html>

[2] <http://www.nspm.rs/hronika/cedomir-jovanovic-i-srbija-odgovorna-za-trgovinu-organima.html>

[3] <http://www.pescanik.net/content/view/6132/1104/>

[4] <http://www.pescanik.net/content/view/6132/1104/>

[5] <http://www.pescanik.net/content/view/6132/1104/>